

На запитването на валията двамата каймакамина отъ Чорла и отъ Луле—Бургасъ отговориха съ нова телеграма, че тѣ се срѣщнали въ Ергенскійтъ хантъ; че вратитѣ и прозорцитѣ били затворени; и тѣ ги отворили съ сила; че на двора нищо не се намѣрило освѣнъ петъ срѣбърни меджидиета въ шапката на карача; че въ стайтѣ сѣдели осемъ заптиета съ чаушина, толкова сжщо карачи съ Татарина—Ерменецъ, и стопанина Турчинъ съ слугата; че тѣ всичкитѣ били здрави, но гладни, защото изѣли и испили всичко, което било за ѣденіе и пияніе, а пакъ на двора се страхували да излѣзатъ. Джемаданитѣ съ писмата и книжата били цѣли, не пипани, а повече нищо не се намѣрило, не останало нито диря. Чаушина и Татарина—Ерменецъ се кълнатъ, че това не е било човѣшка работа, защото човѣцатѣ не би ги така исплашили; а сега, при едното въспоминание, тѣ не могатъ да дойдатъ въ себе си отъ ужасъ. Това е работа на бѣса, казва Турчина—стопанинъ.

Единъ отъ консулитѣ, съ пълна увѣренность, казва съ половинъ гласъ:

— Не е ли това казашка работа? Валията съ неудоволствие възрази:

— Казацитѣ сж султански войници; тѣ сж честни и съвѣстни людѣе; да даде Богъ щото у падишаха да има много такава войска.

Консула се исчерви. Другъ единъ консулъ рече:

— Това сж навѣрно Черкезитѣ! Руссия знаеше какво прави като испращаше въ Турция такива скакалци.

Третий прибави.

— Не сж ли Гърцитѣ отъ островитѣ? Критиниянитѣ сега се бунтуватъ; не е мъчна работа да се качатъ на варкитѣ и да излѣзатъ на брѣга; крайбрѣжнитѣ Гърци сж ги снабдили съ конѣ, тѣ и разграбили пощата.

Консула си потри ржцѣтѣ: — навѣрно така е, не е инакъ.

Още тълкуваха за пощата когато влѣве Ахмедъ-бей съ двама Българи, чифлишки работници, и захвана да разказва какъ изгорѣлъ чифлика му съ всичкитѣ строе-